

Hoe zet je een kamp op?!

Na een hele dag weken, ervaringen uitwisselen bezoeken afleggen in de kampen worden we vaak als je denkt: 'nu naar bed' opgehaald om naar de flat van Fathi te gaan. Daar worden we in contact gebracht met plaatselijke kunstenaars en mensen uit alle windstreken die zich op één of andere manier verzetten tegen de geldende norm. Het is altijd gezellig. Er branden kaarsen en er wordt gekookt. Het huis ademt gastvrijheid. We kijken uit over die betoverende Middellandse Zee met zijn onmetelijke verleden. Het eten is eenvoudig. Ik heb niet het gevoel dat hier in een asociale welstand geleefd wordt ten opzichte van het kamp. Dat geeft een goed gevoel. Ik raak in gesprek met een jonge Palestijns-Canadese arts. Hij komt net terugge- vlogen uit een vluchtelingenkamp in Kosovo. De jongen is totaal op. Als hij gegeten heeft, zal hij ook met spoed een bed opzoeken. Hij vertelt over het opzetten van de kampen daar en de geallieerde bombardementen. Over treinen die worden gebombardeerd met een ongelooflijke precisie. Ze weten precies wat er in die wagons zit en bombarderen alleen wat ze willen. De grove missers van de afgelopen bombardementen gelooft hij daarom niet. Bijzonder, een Palestijnse arts die helpt bij het opzetten van een vluchtelingen kamp in Europa! Sommige expertise wordt je met de paplepel ingegeven. Ik ben benieuwd waar het meest behoefte aan is bij het opzetten van een kamp. Hij kijkt me aan. "Speelgoed!" Speelgoed? Ja, speelgoed, als dat er is gaan de allerkleinsten spelen. Die hebben een kort geheugen en vergeten snel. Grotere kinderen en volwassenen komen er om heen en er komt beweging, een interactie. Lethargie is het grote gevaar van ieder kamp. Zo'n kamp activeren is belangrijker dan dekens of aspirine. Als er niet wordt gespeeld blijft het kamp hangen in een dodelijke apathie. Speelgoed, mijmert de arts, zo belangrijk anders krijg je niets voor mekaar.